

Ott, ahol minden kőből a múlt emléke száll,
Ott, hol a fáradt vándor otthonra talál,
Ott, ahol ősi titokról mesél a szél:
Őrtűz, amely nem lankad, lobog, fennen ég.

Nép, amely visszavárja távolból fiát,
Föld, amely híven őrzi gyermeke szavát.
Egy dal, amely nem szűn zengni, összetartozunk,
Vihartépte sziklaként, de együtt: megmaradunk!

Szent e földnek minden rögje, minden virága.
Szent e földnek maroknyi népe, s népének álma.
Vérben úszó, vad időkben magára maradt, s
Vállalta a legnehezebbet: igaznak maradt!

Az emberkéz emelte házat bonthatja idő.
Erdő-bújta, régi romokból fű nőhet elő,
Hozhat még egy gonosz idő új, szomorú bajt,
De Őseinknek sírjairól élet sarjad majd!

Szent föld, fogadd magadhoz hűtlen fiad!
Bocsásd meg, ha nem hallottuk régi-szép szavad!
Él a vér és szól a dal, mely sírig szeret téged,
Vére hullásával is megkövetné néped!

Sírjon könnyet zápor,
Hulljon fáknak lombja!
Gyászoljon az ég is,
Vérét szikla ontsa!
Csendes folyó medrét,
Bömbölve elhagyja,
Szél, tűz, jég és villám,
Láncait elszabja!